laudatio ꝓprie opatōis. Tercio q2 de bo/
nis suis deo gratias nō agit. iō ingratus
dicit vulgariter nō agnoscere beneficium
Unde Greg. Non est dignus dandis q
non agit gratias de datis. R Scda
species supbie est cum quis bonū qd hꝫ
ab alio de gratia cognoscit ꝛ fatetur se ab
alio habere. sed putat sibi hoc dbitū fuisse
ꝛ ꝑ meritis recepisse. Excellentius enim
est aliquid habere ab alio ex meritis suis
q̄ȝ mere de gratia. Cū g̊ hō ꝓpter amorem
ꝓprie excellentie mouet ad estimandum
illud bonū qd ab alio hꝫ de gratia. habere
se ab eo meritis ꝓpriis. vt si famulū hēs
suo labore vix merētē calceos. qui datis
sibi tunica ꝛ caligis ꝛ calceis putaret hoc
se bene meruisse. hoc est supbire cōtra deuꝫ
vel hominē. Scire autē debes ꝙ quicqd
hēs a deo hēs. j. Coꝝ. xij. Deus operat
oīa in oibꝫ. Immo deus in oī actōne nr̄a
principalius cōcurrit. Sꝫ dicis. diuitias
ꝛ scientiā studio ꝛ labore ꝓprio acquisiui
quō ergo a deo habeo. Rn̄detur ꝙ deus
tibi manus ꝯtulit pedes ꝛc̄. ꝛ intellectus
tui industriā. Et hoc est primū qd hēs sꝫ
a deo. Hec aūt omīa velut penna mortua
māu scriptoris nō recta nihil fecissent ad
tuā sciam. aut ad diuitias tuas. nisi sum
mus artifex esse ꝛ intelligere tibi dedisset
ꝛ ꝯseruasset Et hec sunt principalissima ꝛ
sine nr̄a industria ꝛ īmediate a deo. Und
Lu. xvij. Cum oīa feceritis que precepta
sunt vobis dicite serui inutiles sum⁹. qd
debuimus facere fecimus. Et merito inu
tiles q2 nihil deo ꝓficimus. sed nobis ex
sua bōitate merito qd facere debuim⁹ ꝛc̄.
q2 dei ꝓprissime serui sum⁹ creatōe. rōe cui⁹
oīa nostra sibi debemus. plus si possibile
esset tenemur ex ꝯseruatōe amplius ex re
demptōne ꝛc̄. Dicit etiā Alexan. de ales
in summa. Credere se habere bonum pro
meritis inq̄ȝtū credit se quis esse causam
principalem meritoꝝ illoꝝ. deū ꝟo secū/
dariam. ē peccatū ꝛ supbia. Similiter cū
se credit habere bonū a deo ꝑ meritis in/
q̄ȝtum se ponit cām secundariaꝫ tanq̄ȝ ex
merito ꝯdigni illud tribuentem ē secūda
species. Credere aūt se habere aliqd bonū
ꝑ meritis ponēdo deū causam principalē
nō est peccatū. Und supbꝫ secunda specie
appetit excellentiā ꝓpriā vt ꝓpriā. inq̄ȝtū
ponit se causam principalem. deum vero
secundariā. Hec ille. Contra ista quidaꝫ
putant merita sua tam magna vt merito
deus ꝑ eis debeat eis dare vitam eternā
ꝑseruare a tribulationibꝫ ꝛ a similibꝫ. qd
si non facit deus murmurāt supbe. L
Ad illam speciē. ꝛ ad primā etiā reducit
ingratitudinis viciū sm thō. Quia ingra
tus est qui sibi attribuit qd ab alio habet.
Contra hanc specieꝫ peccās multipliciter
errat. Primo. q2 liberalissimum largitorē
deum putat venditorem dū credit emere
meritis a deo. qui nō est estimator meriti.
id est. opus nō est de se meritorium. sed a
dei miscdia. Secūdo talis putat soluere
quod impossibile sibi est soluere. q2 alias
oia tenemur deo vt ꝑtactū est. Tercio q2
ea que in oculis nostris interduꝫ putant
merita sunt demerita. Un̄ Job. iiij. Ecce
qui seruiūt ei nō sunt stabiles. ꝛ ī angelis
suis repit prauitatē. quātomagis hi qui
habitāt domos luteas que terrenū habēt
fundamētū ꝯsument velut a tineis. Isa.
lxiiij. Facti sum⁹ vt īmūdi oēs nos ꝛ q̄si
pānus mēstruate vniuerse iusticie nostre.

Capitulum. xiij.

Uia igitur su

pbia multis rebꝫ se immiscet
Ideo hic tria sunt videnda. Primo de
duabus vltimis supbie speciebꝫ in capi/
tulo ꝑcedenti enumeratis. ꝛ quibꝫ rebus
se imisceat. Secūdo qn̄ sit pctm̄ mortale
Tercio q̄ sint remedia ꝯtra eandē A
Quantū igit ad primū notādū ꝙ ter
cia species est. Cū iactat se quis de bono
qd nō hꝫ. Excellentius eīn est habere in se
aliqd bonuꝫ q̄ȝ nō habere illd. Et quanto
bonū est mai⁹. tanto est excellētius ꝛ tāto
maiorem excellentiā habens ꝑ hoc conse/
quit. Cū igit q̄s ex appetitu ꝓprie excel/

TECHNISCHE UNIVERSITÄT DARMSTADT
http://tudigit.ulb.tu-darmstadt.de/show/inc-iii-150/0088
Universitäts- und Landesbibliothek Darmstadt
gefördert durch die DFG